

[Korsgaard.]

tale om, ud fra den Betragtning, at det nytter ikke det fjerneste — det har jeg sørgelige Erfaringer for —, og ogsaa ud fra den Betragtning, at store Mænd skal man ikke se for nær ved, en Teori, jeg ogsaa i en sørgelig Grad har faaet bekræftet ved den tidligere omtalte Lejlighed. For saa vidt kan det altsaa ikke skade mig personlig, men der er jo nogle, der endnu tror paa store Mænd, og af Hensyn til dem vil jeg altsaa undlade at tale om Præsidiets her.

Jeg skal dernæst sige et enkelt Ord om det kongelige Teater. Jeg tror nok, man nu i Almindelighed vil give mig Ret i, at da man vedtog Nyordningen af det kongelige Teater, var det i svært god Tid. Det tillod jeg mig den Gang sammen med nogle andre at sige, men den højtærede Undervisningsminister havde overmaade travlt, og han fik sin Lov i Havn som en vistnok for ham kærkommen Julegave. Senere har det vist sig, at den Bygning, der jo dog danner Baggrunden for den nye Ordning, langt fra er blevet færdig, og derfor havde det været naturliger at vente med Ordningen. Gennem den Lov, der blev vedtaget, skaffede man sig dobbelt Personale til — vi kan næsten sige — $\frac{3}{4}$ Teater; det turde dog vist siges ikke at være nogen særlig heldig administrativ Handling. Hvordan Teatret saa i øvrigt vil gaa, skal jeg lade være usagt; man har dog vistnok fra mange Sider været tilbøjelig til at mene, at den nye Leder godt kunde have været noget mere tavs, da han begyndte, end han var. Jeg konstaterer med Tilfredshed, at nu er der kommet Stilhed om Teatret, og jeg haaber, at denne Stilhed maa betyde, at der arbejdes godt, og saa skal jeg gerne tilgive ham de efter min Mening uforsigtige Bemærkninger, han fremsatte, og som jo bevirkede en vis Spænding indenfor Kunstnerkredse, haabende paa, at han er blevet klog af Skade.

Men det er jo ikke alene en Teaterdirektør, der kan tale mere end maaske ønskeligt i samme Nu, han gaar ind i sit Embede. Det hænder aabenbart ogsaa i kirkelige Kredse. Jeg tror, at den nye Biskop i Aalborg havde gjort klogere i at lade være med at udtale sig om, hvem der efter hans Mening bør kunne deltage i Politik og hvem ikke.

Efter at have omtalt det kongelige Teater vender jeg mig til et andet „Teater“, nemlig Retslokalerne. Angaaende dette Spørgsmaal vil jeg gerne henvende et Par Bemærkninger til den højtærede Justitsminister og henstille, at man enten gaar den

ene eller den anden af følgende to Veje: enten søger en stor Bevilling til Udvidelse af Retslokalerne, saaledes at de Skuespil, der finder Sted der, og som jo for nogle sikkert i høj Grad er Lystspil, medens de for mange sikkert er Dramaer, kan blive udspillet for et saa stort Publikum, som nu en Gang finder Behag i at overvære den Slags Skuespil — maaske kom man billigere igennem det ved at indlægge Radio, saa at hele den danske Befolkning — altsaa de iblandt den, der syntes om det — kunde sidde og lytte, eller — og det tiltaler rigtignok mig selv ulige mere — søger at forhindre den Slags Skandaleoptrin, som jeg afgjort vil kalde de Afhøringer, der for Tiden finder Sted i Viborg. Jeg spørger Dem — jeg kunde fristes til at sige: ærede Tilhørere —, hvad mener De om, at en Dame bliver spurgt, om hun har staaet i Forhold til en Mand? Jeg synes ærlig talt, det er et frækt Udslag af, hvad man kan tillade sig i et Retslokale. Jeg maa tilstaa, at hvis den paagældende Dame havde smækket ham, der spurgte, en knaldende Ørefigen, vilde hun i allerinderligste Grad have haft mit Bifald. Men naar den Slags kan gøres, og naar Mennesker, om hvem Offentligheden ikke har noget som helst Krav paa at vide noget som helst, paa den Maade skal skandaliseres, synes jeg, der i vor Retsordning maa være en Brist, som jeg meget henstiller at man faar rettet. — Hermed er jeg færdig med de mindre Ting, jeg ønskede at nævne, og gaar over til de noget større.

Først skal jeg da henvende mig til den højtærede Minister for offentlige Arbejder.

Hvad angaar Statshavnene, kan jeg jo kun have Grund til at udtrykke min Tilfredshed med, at Forrentning og Afskrivning nu opføres paa selve Finansloven. Jeg tror, at den højtærede Minister vil erindre, at jeg paa et tidligere Tidspunkt gjorde mig Umage for, at det skulde blive saaledes, ikke fordi det er nogen forfærdelig stor Reform, men fordi det letter Oversigten. Det vilde man ikke den Gang, man vilde nøjes med at opføre det i Anmærkningerne. Men jeg hilser altsaa med Tilfredshed, at det nu endelig er havnet der, hvor jeg gerne saa det havne. Angaaende Havnene skal jeg i øvrigt kun med Henblik paa Hanstholm Havn spørge, hvordan det gaar med Besejlingsforholdene paa Hirtshals Havn, om de i enhver Henseende har været tilfredsstillende i den Tid, der er gaaet.

Dernæst vender jeg mig saa til det største Spørgsmaal indenfor det Omraade, hvor den højtærede Minister for offentlige Arbejder hersker, nemlig Statsbanerne. Man